

[Erik Eriksen.]

fejl, når jeg siger, at alt, hvad der udfra hans synspunkt kunne siges af godt om regeringen, også blev sagt; jeg tror ikke, der blev glemt noget. Ordene faldt med megen overbevisning, synes jeg, stærkt eller mindre stærkt naturligvis i de forskellige afsnit, efter som de var personligt præget eller ikke. Jeg vil mene, at en vis lykkefølelse har gennemrislet den højtærede statsminister og hans kolleger, måske alligevel engang imellem parret med en lille smule undren.

Statsministeren har i sin åbningstale angivet såvel linier for som omfanget af det arbejde, der skal gøres i denne samling. Således opfattede jeg i hvert fald hensigten med den tale, der blev holdt. Jeg lyttede meget opmærksomt til den og har senere læst den lige så opmærksomt, og lad mig straks sige, at det er mit indtryk, at statsministeren ikke har snakket over sig. Talens indhold virker på mig som et beredskabslag, der kan bruges til hvad som helst og når som helst af en socialdemokratisk regering.

Det har igennem længere tid forlydt, at den høje regering ønskede at fremkalde et valg. På dette spørgsmål gav åbningstalen ikke noget svar, måske også, fordi den socialdemokratiske gruppe ikke var eller ikke er kommet til endelig klarhed over sin stilling, men i alt fald ordet valg nævntes ikke. Tværtimod blev det understreget som ministeriets håb — og nu citerer jeg, med den højtærede formands tilladelse —, at „hensynet til det fælles samfund vil være det stærkeste og kan forene kræfterne i et arbejde til gavn for vort land“. Hertil er jo kun at sige, at dette hensyn til det fælles bedste, det fælles samfund, har statsministeren og hans regering aldrig savnet fra den nuværende oppositions side, og jeg tror at kunne tilføje, at den høje regering heller aldrig vil komme til det. Men nogle dage efter åbningstalen var den højtærede statsminister i Aarhus, og her koketterede han unægtelig med tanken om, at et valg kunne blive uundgåeligt. Nu ved jeg ikke, om det var dette, den ærede ordfører svarede på, når han advarede mod politisk teatertorden. Det gik ikke helt op for mig, men jeg skal også give afkald på at filosofere videre over dette problem. Mit partis stilling til regeringen og dens politik vil i enhver henseende være ganske upåvirket af tanken om valg eller ikke-valg. Jeg må allerede på dette tidspunkt sige nogle ord om det største og mest skelsættende, der i mange år er sket i dansk politik og erhvervsliv: devalueringen. Heller ikke

om denne sagde den højtærede statsminister noget særligt, vel nok fordi den griber ind på så mange områder. Og lad det være sagt straks, den må også i meget følelig grad komme til at øve sin indflydelse på noget centralt og aktuelt i regeringens politik, nemlig hele restriktionslovgivningen. Devaluering er ikke noget, man går til med glæde, tværtimod. Devaluering er et udtryk for, at vi tager konsekvenserne af noget, der er sket, noget, der er uafvendeligt.

Så kan man spørge: Hvorfor sker den slags? og svaret må vel blive, at det sker af både indre og ydre årsager, det sker, når der ikke er harmoni mellem produktion, forbrug og opsparing; når vi skal importere udover, hvad eksporten kan betale, kommer den slags. Man kan også sige, at hele genopbygningen på en måde er krigstidens regning, der skal honoreres.

Efter den devaluering, som England foretog, havde vi, således som vi økonomisk og erhvervsmæssigt var stillet, ikke andet valg end at følge efter, og det var da også det, de samlede erhvervs repræsentanter enstemmigt gav udtryk for som deres opfattelse. Med den efter vore forhold kolossale eksport, vi har til England, er vi nærmere knyttet til sterling end de fleste andre, og tænker vi den tanke, at vi ikke var fulgt efter, så kan enhver regne ud, hvad det ville have betydet i mindreindtægter for eksporterhvervene, at deres indtægter var gået ned med 30 pct. Dette ville, tror jeg, uvægerlig have åbnet sluserne for en tilskudslovgivning med påfølgende statsindgreb af et hidtil uhørt omfang, og dette ville igen have betydet en skatteudskrivning på mange hundrede millioner kroner. Alt det forekommer mig at være så ligetil, at det ikke behøver nogen nærmere påvisning.

Noget helt andet og væsentligt er, at efter devalueringen er vore økonomiske vanskeligheder ingenlunde overstået, og jeg tror, der er al grund til at advare mod lyssyn på disse områder. Det kan ikke nægtes, at vi herhjemme siden krigens slutning har vægret os ved at tage konsekvenserne af vor fattigdom. Nu er der altså ingen vej udenom længere, og dermed er den tid også forbi, da f. eks. den højtærede handelsminister kunne rejse ud og fortælle det undrende folk, at vi lå lunt i svinget. Spørgsmålet er vel snarere i dag, om vi kan rette vognen op i svinget.

Skal det lade sig gøre, tror jeg, der er visse naturlove, vi kommer til at indordne os under, hvis vi ikke skal komme til at stå overfor nye regninger. Sandheden